



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: I.L., Ev. č. x, narozený dne ..., státní příslušnost Ukrajina, bytem ..., *zastoupeného: JUDr. Petrem Novotným, advokátem, sídlem Slezská 36, 120 00 Praha 2*, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, IČ 00007064, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **24. 1. 2018 č. j. OAM-941/ZA-ZA11-K02-201717**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o azylu**“), pro nepřipustnost žádosti podle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona.

Žalobce v žalobě tvrdil porušení § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu s tím, že pokud by si žalovaný opatřil dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí a zjistil řádně stav věci, musel by rozhodnout meritorně podle § 12 písm. b) zákona o azylu, příp. podle § 14a téhož zákona. Žalobce měl totiž za to, že jím tvrzené skutečnosti důvodně svědčí o tom, že v případě návratu do vlasti bude žalobce reálně ohrožen na svém životě vzhledem k tomu, že ve vlasti žalobce probíhá ozbrojený konflikt, který v poslední době znovu nabírá na intenzitě, zejména s ohledem na snahu ukrajinské vlády získat zpět proruské regiony v Doněcké a Luhanské oblasti a poloostrov Krym připojený k Ruské federaci.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že dne 15.9.2015 podal žalobce předchozí žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo rozhodnuto dne 19.11.2015 pod čj. OAM-797/ZA-ZA04-2015. V touto žalobou napadeném rozhodnutí se žalovaný vypořádal jednak s tím, že žalobce pouze opakoval, co již sdělil v právní žádosti, tudíž tvrzené skutečnosti nejsou novými skutečnostmi, a jednak i s tím, že na Ukrajině se podle zpráv o zemi původu nezměnila situace natolik, aby to mělo za následek nové meritorní rozhodnutí. Námitka žalobce, že si žalovaný neopatřil dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí a nezjistil řádně stav věci, nemůže podle žalovaného obstát i proto, že nedostatečnost těchto podkladů měl žalobce namítat již v průběhu správního řízení. Žalobce však námitky nevzněl, ani nenavrhoval doplnění podkladů, které by informace obsažené v opatřených zprávách vyvracely.

Součástí správního spisu je Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 15.11.2017, v němž žalobce jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uváděl, že se nemůže vrátit na Ukrajinu, protože tam opět začíná Majdan, Ukrajina bude chtít Doněck zpátky a také bude určitě odvádět muže na vojnu. Žalobce žije v ČR 2 roky a chce zde zůstat.

V předchozí žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 15.9.2015 žalobce jako důvod uváděl strach z války na Ukrajině a z toho, že bude muset jít na vojnu. V pohovoru z téhož dne upřesnil, že dostal tři předvolání od vojenské správy.

Správní orgán opatřil zprávy o zemi původu, a to zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině za období 16.2. - 15.5.2017, výroční zprávu Ministerstva zahraničí USA z 3.3.2017 o dodržování lidských práv, výroční zprávu Amnesty International z 22.2.2017, výroční zprávu Freedom House na téma Svoboda ve světě z 22. března 2017, Výroční zprávu Human Rights Watch z 31. ledna 2017, informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 8.8.2017 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, informaci Ministerstva vnitra ČR ze dne 25.7.2017 o situaci v zemi, informaci Ministerstva vnitra ČR ze dne 10.10.2017 o vnitřně vysídlených osobách, výnos prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 z 6.9.2016 o propuštění do zálohy vojáků povolanců na základě výnosu ze dne 14.1.2015 a zprávu ČTK ze dne 2.11.2016 o tom, že na východě Ukrajiny již nejsou podle Porošenka mobilizováni vojáci.

Ve vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 10.1.2018 žalobce uvedl, že ozbrojený vnitrostátní konflikt v zemi původu nepolevuje na intenzitě a že ze shromážděných podkladů vyplývá, že situace na východě Ukrajiny je neustále napjatá. Žalobce citoval závěry ze zprávy Human Rights Watch z 31. ledna 2017. S ohledem na uvedené je žalobce přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, neboť v jeho vlasti probíhá ozbrojený vnitrostátní konflikt, který si již vyžádal několik tisíc mrtvých.

V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce uvádí stejné motivy odchodu z vlasti a neochoty se vrátit jako v průběhu řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. obavu z povolání do armády a přetrvávající ozbrojený vnitrostátní konflikt na východě Ukrajiny. K těmto skutečnostem se správní orgán vyjádřil již v předchozím meritorním rozhodnutí. Podle žalovaného ze všech shromážděných podkladů nevyplývá jakákoli zásadní změna oproti předchozímu rozhodnutí, např. rozšíření konfliktu na další území nebo na území, kde žadatel dříve žil. Dle zprávy OAMP MV se bezpečnostní situace na Ukrajině v roce 2015 relativně uklidnila a nadále zůstává klidná, s výjimkou napjaté situace na východě země. \to platí i pro Zakarpatskou oblast, tedy místo pobytu

žalobce, kde podle dostupných informací od roku 2015 nedošlo k žádným bezpečnostním incidentům. Shromážděné informace proto podle žalovaného nedokládají tvrzení žalobce o dopadu konfliktu na obyvatele celé Ukrajiny, v tom směru, že by bylo možné hovořit o tom, že by se situace na Ukrajině změnila od předchozího rozhodnutí natolik, že by to mohlo opodstatňovat nové žádosti ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce své tvrzení žádnými podklady nedokládal, a žalovaný tak považuje tato tvrzení za objektivně ničím nepodložené všeobecné domněnky. Správní orgán poukázal na informaci OAMP MV ČR také ohledně toho, že v letech 2016 a 2017 nebyla vyhlášena žádná další mobilizace a podle ukrajinských představitelů se o ní ani neuvažuje. V prohlášení z 2.11.2016 prezident Porošenko sdělil, že na východoukrajinské frontě již nejsou žádní mobilizovaní vojáci, ale pouze dobrovolníci a profesionální příslušníci armády. Obavy žalobce z odvodu do armády a případného výkonu vojenské služby považuje správní orgán za objektivně ničím nepodloženou domněnku. Těmito obavami se správní orgán navíc zabýval v předchozím rozhodnutí, na které odkázal. Podle žalovaného žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné meritorní rozhodnutí.

Žalobu soud neshledal důvodnou.

Dle § 11a odst. 3 zákona o azylu platí: *Podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma, ministerstvo řízení usnesením zastaví.*

Soud neakceptoval tvrzení žalobce o porušení § 3 správního řádu zákona o azylu. Stav věci byl žalovaným podle názoru soudu zjištěn v souladu s požadavky § 3 správního řádu, když si žalovaný opatřil materiály vztahující se k předchozí podané žádosti a aktuální informace o situaci v zemi původu žalobce a umožnil žalobci sdělit vše, co považuje za podstatné, v samotné žádosti, při poskytnutí údajů k žádosti, a při seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Napadené rozhodnutí bylo přesvědčivě odůvodněno a bylo z něj patrné, z čeho správní orgán vycházel, jak svá zjištění hodnotil i k čemu jej tyto úvahy vedly. Vzhledem k tomu, že žádost byla shledána nepřipustnou, žalovaný správně a v souladu se zákonem o azylu neposuzoval žádost meritorně, tudíž ani nehodnotil existenci případného pronásledování žalobce ve smyslu § 12 zákona o azylu.

Meritorní posuzování žádosti žalobce nebylo namístě, neboť ani v žalobě žalobce neupřesnil, jaká konkrétní změna situace v zemi původu mohla mít vliv na posouzení jeho azylového případu. V žalobě žalobce pouze uvedl, že důvodem jeho druhé žádosti je probíhající ozbrojený konflikt v zemi původu. Úplně stejný důvod byl žalobcem uveden i v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 15.9.2015. Zásadní změnu situace v zemi původu žalobce, která by mohla odůvodnit opětovné vydání meritorního rozhodnutí, žalobce v průběhu správního řízení ani v žalobě netvrdil.

Z výše uvedeného je zjevné, že nebyl dán zákonný důvod pro meritorní posouzení opakované žádosti a správní orgán v souladu se zákonem zastavil řízení o třetí žalobcově žádosti na základě ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu, neboť ve smyslu tohoto ust. nebylo ani zjištěno (a žalobce v tomto směru nic konkrétního netvrdil), že by nastala taková *podstatná změna okolností* vztahující se k ust. § 12 zákona o azylu či k § 14a téhož zákona, ne základě které by bylo možné se domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování

nebo mu hrozí vážná újma. Soud v detailech odkazuje na napadené rozhodnutí, příp. vyjádření k žalobě uvedené shora.

Soud se ztotožnil s právním názorem žalovaného, podle něž podaná opakovaná žádost splňovala podmínky zastavení řízení dle cit. ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu. První okruh důvodů žádosti, spočívající v obavách z ozbrojeného konfliktu na východě Ukrajina a z postihu pro nenastoupení vojenské služby, nebyl novou skutečností. Žalobce již totožným způsobem odůvodňoval svoji předchozí azylovou žádost a žalovaný správní orgán jeho tvrzení posoudil ve správním řízení o této první žádosti. Nebyla tedy splněna podmínka pro meritorní posouzení opakované žádosti - novost tvrzení *ve vztahu k předchozímu řízení*.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 29. června 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně